

a. grand

**DUMITRU
SOLOMON**

M-AM PLECTISIT

ANTITEZE

Cer iertare din capul locului structuralismului și structuraliștilor, semioticii și semioticienilor, pseudo-structuraliștilor și pseudo-semioticienilor, precum și tuturor canalelor și rețelilor de interpretări și comunicații inter-umane pentru simplitatea, dacă nu chiar primitivismul celor ce am a comunica. Adică a spune. Cer, de asemenea, iertare tuturor acelor care în mod teoretic, pragmatic, dramatic, lacrimogen, patern, activ, pasiv, compesiv sau reflexiv, dezbăt sau deping soarta dramaturgiei românești, a repertoriilor românești. Cer iertare așadar colegilor scriitori, stimabiliilor directori de teatre, prietenilor regizori și mai mult sau mai puțin prietenilor critici pentru lipsa de abilitate și de eleganță a spuselor mele. Cer iertare, în sfârșit, revistei "Teatrul azi" și redactorului ei șef, care s-au dat de ceasul morții producând discuții, anchete, controverse și alte feluri de a tulbura apele în legătură cu niște chestiuni precum : ce se scrie, ce nu se scrie, cum se scrie ceea ce se scrie, ce se joacă, ce nu se joacă, cum se joacă ceea ce se joacă și cum nu se joacă ceea ce nu se joacă.

Eu, Dumitru Solomon, m-am plectisit. Dacă alții nu s-au plectisit, îl rog să nu mă judece prea sever, întrucât plectiseala e o stare personală și ca atare o iau pe cont propriu. Dacă teoreticienii și semioticienii, analiștii, structuraliștii și jurnaliștii, filologii, teatrologii și sociologii, scriitorii și regizorii doresc să disece, să analizeze și să comenteze în continuare fiecare pătrime în parte a firului desplicat, eu nu mă mai las sedus.

M-am plectisit să citesc și să aud (la televizor, la radio, la întruniri culturale onorabile) că românii - care l-au dat pe Caragiale și pe Ionescu, dar și pe Camil Petrescu, Sebastian,

Blaga, Mazilu - nu au dramaturgie. Că proza, poezia și critica (literară, firește) planează cu vulturii la înălțimi ametoitoare în timp ce dramaturgia se tirăște cu, mă rog, reptilele pe nisipuri sterpe. Asta în timp ce aproximativ aceleași voci îl denunță pe Marin Preda, prozator mare deci, pentru conformism, compromis și colaboraționism, reduc opera unei poete importante ca Ana Blandiana la Arpagic, pun sub semnul derizoriului critica lui G. Călinescu și Tudor Vianu fiindcă au făcut concesii politice.

M-am plictisit să tot aud oameni care nu obișnuiesc să frecventeze sălile de teatru decretând că dramaturgia e mizerabilă fiindcă au văzut ei la televizor niște ineptii.

M-am plictisit și să recunosc: da, dramaturgia e sub, a avut un destin nenorocit, ingrat, sigur că da, nu e ceea ce trebuie, sigur că nu e... Dar e cumplit de plictisitor să recunoști, să accepți, să cauți să salvezi ceva în timp ce o țopăială sau o țopeală politică e îndelung comentată, provocând performanțe în materie de analiză a vidului.

M-am plictisit să tot fiu întrebat: unde-i dramaturgia de sertar? ca și când sertarul ar fi nu știu ce mașinărie miraculoasă care face din orice, bici.

M-am plictisit să mi se ceară piese despre revoluție, de parcă rostul revoluțiilor ar fi să nască piese și nu sisteme politice, de parcă revoluția franceză ar fi provocat opera lui Racine, Corneille sau Molière, iar revoluția lui Cromwell opera lui Shakespeare.

M-am plictisit, ca și înainte, să aud goarna "actualității" în care suflau Ceaușescu și Tamara Dobrin iar azi suflă alți gorniști și care mă cheamă la zi, mereu la zi, în pas cu vremurile noi.

M-am plictisit să mi se spună că a venit timpul să scriem un teatru direct, câtă vreme nici lui Jarry, nici lui Beckett, nici lui Eugen Ionescu, nici lui Pinter, nici lui Mrozek nu li s-a spus, la momentul convenit, acest lucru.

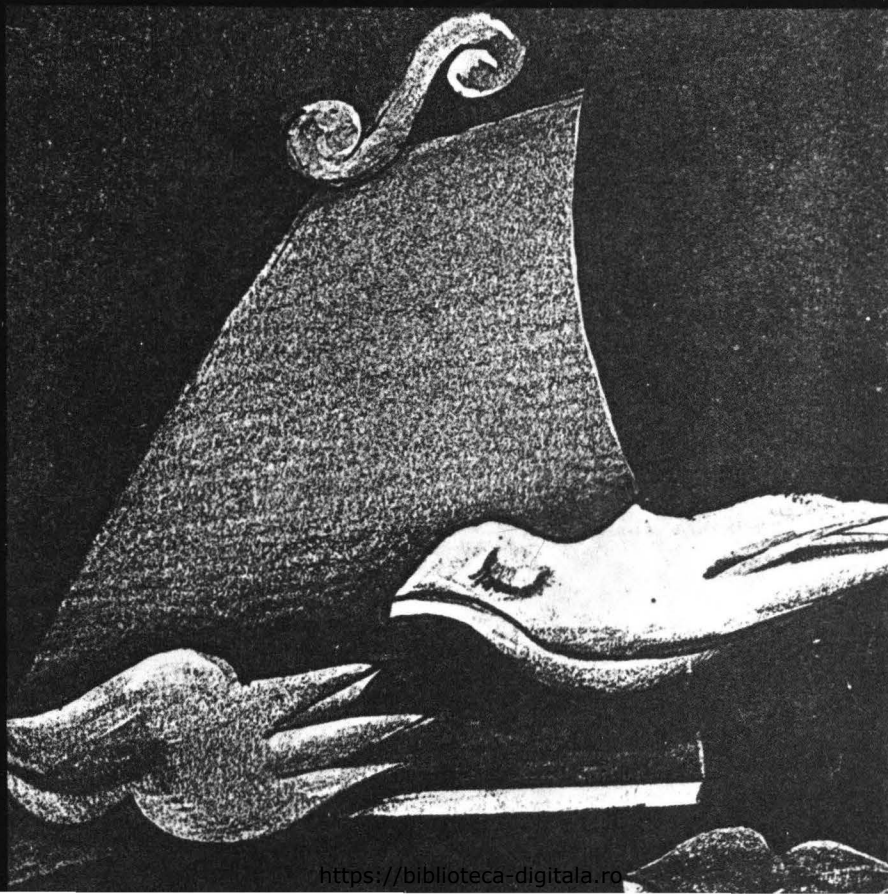
M-am plictisit să pîngem că dramaturgia noastră e depășită, în timp ce Sheridan, Labiche sau Feydeau sînt la zi.

M-am plictisit să fiu întrebat cu îngrijorare: de ce nu scrii, domnule? ca și cum douăzeci și cinci de ani am stat degeaba, să fiu întrebat dacă nu am o piesă nouă, ca și cum noul e o garanție a valorii, iar vechiul o marcă a desuetudinii.

M-am plictisit să descopăr că unor piese li se găsesc alte merite decît cele pe care le au: piesa cutare a fost scrisă după revoluție și ce-i cu asta?), piesa cutare, jucată ani de zile ca un omagiu adus eroismului comunist în fața opresorilor burghezi, a fost "de fapt" o demascare a abuzurilor securității, piesa cutare vede lumina rampei după 23 de ani etc. Important e: piesele acestea sînt bune sau nu sînt bune, sînt adevărate sau sînt mincinoase, interesează publicul sau nu?

M-am plictisit, altfel spus, de criteriile tematice, politice, ideologice, deci dictatoriale, care le continuă, viguros și cu semn schimbat, pe cele vechi. M-am plictisit de judecarea pieselor după altă măsură decît aceea a valorii, și a dramaturgilor după altă măsură decît aceea a talentului.

Nu vreau să conving pe nimeni, nu vreau să atrag pe nimeni, nu vreau să dezarmez pe nimeni, după cum nu vreau să înarmez pe nimeni. Pur și simplu, m-am plictisit. Singur. ■

a. grand